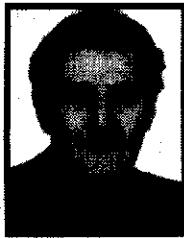

انقلابی ایرانی و ملتیوم آزادک

دکتر غلامعلی هکمای
جراح متخصص و استخوان

دکتر عکاشه عارف است، عاشق است، طبیبی حلقه است؛ روستی با صفاتی است که چند دهه گفتار شهر و شهرنشینی شده، بیمارانش در مطب او، از آب سرد تا چای و قهوه و شکلات میهمان هستند و آن که ندارند در مواردی بایک بخند و بسم و دکتر خدا سایمات را بر سر خانوادهات نگه دارد پرداخت حق و بیزیت را حواله اجر معنوی می کنند و بیشتر از آن، دارو و درمان و غیره نه این که عکاشه یگانه شهر ما باشد اما در زمینه یگانهای ماست. بر دیوار اتفاق کارش عکس هایی بالباس های محلی لری و مکان زندگی پدرانش جلب توجه می کند که به آنها افتخار می کند.

خوب بود چون طبق آنچه من می دام این اولین بار یا بار اولین است که این گونه ادبیات وارد جامعه می شود.

کودک آزاری

گرچه گفتم که این آزار متراծ بسیاری از آزارهای دیگر است لیکن شاید از آن جا که خود ساخت تحت تاثیر این آزار قرار گرفته ام بیشتر از همه درد آن را حس می کنم (لطفاً زود قضایت نکنید. منظورم آن نیست که در ذهن آزار دیده شما و دیگران می گذرد) کودک آزاری شاید اولین آزاری باشد که انسان به انسان می رساند لیکن با تمام مطالعات ناقص ولی نادیده.

وقت دلشان تنگ می شود چیزی می نویسد و اگر کسانی آنها را بخواند مثل یک گذر کوتاه زندگی به آن نگاه می کند و اگر خود شما روزی به آن فکر کنید احسانستان مثل همان دختری می شود که دردش راه رازش را نیازش را جایی ثبت کرده تا روزی به آن بازگردد و باخواندن آن خود را تخلیه روانی کند. مثال آن را در مجله یا شاید بهتر بگوییم در جاهای دیگر زیاد دیده ام که یا گفته اید و کسی گوش نداده است و یا گفته اید اما برای دلتان که گاه آن را باز کنید و بخوانید و فکر کنید رسالت فرهنگی و اجتماعی و سیاسی و حتی پژوهشگی خویش را در این دیوار انجام نداده اید. بگذریم، مقاله اگر فتح باب هم نباشد مقاله ای بود چند نکته مهم و حائز اهمیت وجود دارد.

آنچه در مقاله کودک آزاری آمده بود که متراծ با همسر آزاری، دیگر آزاری، مردم آزاری و غیره بود مرا متحول کرد. چرا که شاید این اولین بار بود که چنین مقاله ای را در یک رسانه گروهی خوانده ام ولی آنچه در ذهن من باقی مانده این است که آنچه را نوشید و در بسیاری از نوشتارها می آید مانند خاطرات است. خاطرات دختران دم بخت دیرستانی که هر

تعزیزی در قالب و عرف جامعه ایرانی برای آن باید.
به نظر من هر حرکتی از هر کس حتی از روی مهر،
که باعث شود کودک را از مسیر راهیابی به جهان
پس از کودکی منحرف کند و یا اثربازدارندگی و
تأثیرگذاری منفی داشته باشد کودک آزاری است؛ حال
می خواهد این مجاوز، جنسی، فکری و یا آزار بدنی
به صورت تنبیه فیزیکی و ایجاد استرس و ترس در
کودک به صورت عیان و یا ایجاد اوهام ذهنی برای
بهرهوری کوتاه یا بلندمدت باشد. از این جاست که

ثانیا در راستای این تعریف راه کارهای اجتماعی و
قضایی را نشان دهید و قسم می خورم که این تفسیر
و تاویل را در راه حل مشکل بجهه آزاری اعمال
نمایم.

در مجمع علمی سال گذشته و یادو سال گذشته
در مشهد جمعی از ارتوپدان آن مجمع ضمن نامه ای
به دانشگاه و صاحبان طران دیگر خواستند تعریف و
تعزیز و اقدامی برای این امر (حداقل در امر ارتوپدی
آثار آزار که به شکل جرمی فیزیکی مشهود است)

**اگر بجهه آزاری زودتر از بقیه
رشته های پزشکی در ارتوپدی
تجلى پیدا کرده است و وارد
ادیبات علمی این رشته شده
است به خاطر این است که
آثار جسمی باقی مانده و
عوارض آن در ارتوپدی
ملموس تر بوده است**

صورت گیرد. به خصوص آزار والدین (مستقیم یا غیرمستقیم) لیکن تاکنون حداقل من جوانی دریافت نکردام. حتی در آخرین کنگره سالیانه ارتوپدی که نماد علمی جهانی دارد برای تعریف و تعیین تکلیف، خواستار این مقوله شدم اما متأسفم که بگویم در همین کنگره یکی از شرکت کنندگان که هم عالم و صادق بود و هم متعصب و متعهد، ماجراهی کودکی را تعریف Butter Child Syndrom کرد که به دلیل نامادری دچار شکستگی دست و بد درمانگاه آورده شده بود. ایشان برای احراق حق این کودک به مراجع ذی صلاح تماس گرفته بود اما چند لحظه یا چند ساعت بعد پدر کودک با اقتداری پدرانه و با حقی که قانون به او داده و احتمالاً با دادن رضایت، دست شکسته فرزندش را گرفته و برده بود. هیچ کس هم جلوی کار او را نتوانسته که بگیرد چرا که این کار را حق خود می دانسته. و بی شک آن شب تا صبح کودک بیچاره در بغل نامادریش چه ضجه ها که نکشیده و چه اشکها که از چشم انداز آسمان سرازیر ننموده است.

هرم یکی از شاخه های بزرگ ارتوپدی آمریکا به فرشتگان عالم که من و شما هستیم کمک می کند. دکتر اکبرنیا از مقاوم ایرانی در رشته علوم ارتوپدی جهان است. اگر بجهه آزاری زودتر از بقیه رشته های پزشکی در ارتوپدی تجلی پیدا کرده است و وارد ادیبات علمی این رشته شده است به خاطر این است که آثار جسمی باقی مانده و عوارض آن در ارتوپدی ملموس تر بوده و آن استاد توانست این آثار به جا مانده از عصر حجر را بر کودکان، کل های نورسته جامعه به تبت برساند و اگر چه بعد از ایشان لجام این علم ارتوپدی - از دست صالحان خارج شد و بسیاری از دکترش گرفته تا دیگران این لگام را بر گردند توسع علم عاقلانه اند اخهانه لیکن جزیکی دو مورد کسی تحقیق علمی و تعریف درستی از این پدیده بسیار ناهمجارت ایله نداده است.

اکنون من با پساعت کم علمی، ادبی و اجتماعی از شما می خواهم حال که خود را وارد این گود کرده اید او لا: یک تعریف یا توصیف از بجهه آزاری بدھید و

می گوییم اگر من هم مورد کودک آزاری قرار گرفتم این درد را بیشتر احساس می کنم، چون در کودکی برای راهیابی به مجالس عروسی و شاید عزا علاقه زیادی داشتم. و از ترس تنها، خانه ماندن را دوست نداشت اما به آن سپرده می شدم و این آزار را در من به یادگار گذازد.

اسد که هنوز خودش را به خاطر این که من را کول می کرده است طلبکار زندگیم می داند بزرگترین ضربه زندگی را به من زده است. او برای این که "اویش" را به مجمع شادی یا عزا برساند و من را در کنار خودش داشته باشد مرا از جن و پیری و از مابهتران سُم دار و سقوط به وسط غول ها و گاه همراه با یک ویشگون در دناک می ترساند. و علی رغم میل والدین من را به جلسه عروسی یا عزا می برد و باور کنید از آن زمان تاکنون هیچ چیز مرا به اندازه شیخ یک جن سُم دار" و یا غول در تاریکی یا سقوط ناگهانی در ازدحام از مابهتران نترسانیده است. تعریف این عمل چیست؟ و اکنون اسدهای ما کدامند؟ اگر چه به ظن من، ادبیات جمعی ما کوتاه مدتی